

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησία δρ. 12.—	Ἔτησία φρ. 10. 15.—
Ἑξάμηνος > 6,50	Ἑξάμηνος > 8.—
Τρίμηνος > 3,50	Τρίμηνος > 4,50

Αἱ συδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἀνάστοις μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 36

Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφραίμου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Νοεμβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 52

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. (Συνέχεια)

Τί κντεργάρης κι' αὐτὸς ὁ Ματτίας!

— Γιατί, τὸν ρώτητε τότε, τὸ βιολί κουρδίζεται σὲ ὠρισμένες νότες κι' ὄχι 'ς ἄλλες;

Ἐνόμισα, πὼς ὁ μπαρμπέρης αὐτός, πού τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ χτένιζε κιόλα τὰ μακριὰ μαλλιά τοῦ συντρόφου μου, θὰ τοῦδινε καμμιά ἀπάντηση σὰν τίς δικές μου· καὶ γελοῦσα ἀπὸ μέσα μου, ὅταν ἄξαφνα... τὸν ἀκούω νὰ λέη:

— Ἐπειδὴ ἡ δευτέρα ἀριστερὰ χορδὴ τοῦ βιολιού πρέπει νὰ δώτῃ τὸ λὰ στῇ φυσικῇ διαπαύσῃ, εἰ ἄλλες χορδές πρέπει νὰ κουρδισθοῦν σὲ τρόπο ὥστε νὰ δίνουν τίς νότες ἀπὸ πέμπτην σὲ πέμπτην· ἔχουμε λοιπὸν σόλ, τετάρτη χορδὴ· ἔπειτα, — σόλ, λά, σί, ντό, ρέ, πέντε νότες, — ρέ, τρίτη χορδὴ· λά, δεύτερη χορδὴ· καὶ μὴ, πρώτη χορδὴ.

Ὅχι πιά ἐγώ, ἀλλὰ ὁ Ματτίας ἔβαλε τὰ γέλια. Κοροῦζευσεν τὴν κατάπληξή μου; ἦταν χαρούμενος πού μάθαινε τέλος ἐκεῖνο πού ἤθελε; Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του.

Ὅσο βάσταξε τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν, ὁ Ματτίας δὲν ἔπαψε τίς ἐρωτήσεις του· καὶ 'ς ὅλες ὁ μπαρμπέρης τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν καὶ μὲ τὴν ἰδίαν γνώσῃ πού τοῦ εἶχε ἀποκριθῇ καὶ γιὰ τὸ βιολί.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ ρωτᾷ κι' αὐτὸς κι' ἔτσι ἔμαθε μὲ ποῖο σκοπὸ πήγαμε σὺν κουρεῖο του.

Γελῶντας τότε δυνατὰ, ἐφώνησε:

— Ὡ τί καλὰ παιδιὰ! τί ἔξυπνα παιδάκια!

Καὶ παρακάλεσε τὸ Ματτία, πού τοῦ φαίνονταν βέβαια πιδ ἔξυπνος ἀπὸ μένα, νὰ τοῦ παίξῃ κάτι τί.

Εὐθὺς ὁ Ματτίας πῆρε θάρρετὰ τὸ

βιολί του κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ ἓνα βάλς.

— Καὶ δὲν ξέρεις μουσικὴ οὔτε νότα! ἐφώνησε ὕστερα ὁ μπαρμπέρης χειροκροτῶντας. Μπράβο, παιδί μου, μπράβο!

Εἶπα, ὅτι τὸ μισὸ μαγαζί ἦταν γεμάτο ὄργανα. Ὁ Ματτίας, ἀροῦ τελείως τὸ κουμάτι του μὲ τὸ βιολί, πῆρε ἀπὸ ἐκεῖ ἓνα κλαρινέττο.

— Ἐρῶ καὶ κλαρινέττο, εἶπε.

— Ἐμπρός! παῖξε!

— Μ' αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι θάυμα! εἶπε ὕστερα ὁ Ἐπινασοῦ. Ἄν θέλῃς νὰ μείνῃς μαζί μου, θὰ σὲ κάμω μεγάλο μουσικό! Τὸ πρῶτ' ἂν ξυρίζῃς τὴν πελατεία καὶ τὸ ἐπιλοιπο τῆς ἡμέρας θὰ σοῦ κάμω μάθημα. Μὴ φαντασθῇς πὼς δὲν εἶμαι ἱκανός, ἐπειδὴ μὲ βλέπεις μπαρμπέρη. Ὁ ἀνθρωπος ἔχει καὶ σωματικὲς ἀνάγκες, — φαῖ, πιόττο, ρούχα, στέγγη, κρεβάτι — καὶ γι' αὐτὲς τὸ ξυράφι εἶναι καλὸ. Κι' ὁ Ζασμὲν ἐξύριζε κι' ἐκούρευε, μ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζε νὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποιητῆς τῆς Γαλλίας. Ἐλα, μικρέ, τὸ ἀποφασίζεις;

Ἦμουν περίεργος

νὰ ἰδῶ τί θάπαντοῦ-

σε 'ς αὐτὲς τίς προ-

τάσεις ὁ Ματτίας.

Ὅχι μὲ ἄρνε, γιὰ νὰ κάμῃ τὴν τύχη του μὲ τὸν Ἐπινασοῦ; Δὲν ἦμουν πιά ὁ φίλος του, ὁ σύντροφός του, ὁ δάσκαλός του, ὁ ἀδελφός του; Ὅχι προτιμοῦσε ἀπὸ μένα ἓνα μπαρμπέρη πού τὸν ἔλεπε πρώτη φορὰ;

Ὅχι! Ὁ Ματτίας μοῦ ἦταν πιστός κι' ἀφοσιωμένος.

— Δὲν μπορῶ νὰ φίσω τὸ φίλο μου! ἀποκρίθηκε.

Τοῦ κάκου ὁ Ἐπινασοῦ τοῦ ἔταξε λαγούς μὲ πετραχήλια: πὼς θὰ τὸν διδάσκε πρῶτα ὁ ἴδιος, πὼς θὰ τὸν ἐπτελενε κατόπι στὴν Τουλούζα, στὸ Παρίσι, στὸ Κονσερβατόριο. Τίποτα! Ὁ Ματτίας τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν τοῦ ἔδινε πάντα:

— Δὲν μπορῶ νὰ φίσω τὸ Ρεμὴ!

— Τότε λοιπὸν, εἶπε στὸ τέλος ὁ Ἐπινασοῦ, ἐγὼ θὰ κάμω γιὰ σένα κάτι ἄλλο: θὰ σοῦ χαρίσω ἓνα βιβλίον πού θὰ σὲ μάθῃ ὅσα δὲν ξέρεις.

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὰ συρτάρια. Κι' ὕστερ' ἀπὸ πολὺ ψάξιμο, βρῆκε ἓνα βιβλίον παλαιό, μεταχειρισμένο, χαλασμένο· μποροῦσε ὅμως νὰ χρησιμεύσῃ ἀκόμα κι' ὁ τίτλος του ἦταν: «Θεωρίαι τῆς Μουσικῆς».

Πῆρε τότε μιὰ πέννα καὶ στὴν πρώτη σελίδα ἔγραψε: «Χαρισμένο στὸ παιδί, πού ὅταν γίνῃ μεγάλος μουσικός, θὰ θυμᾶται τὸν κουρεῖα τῆς Μάντης».

Δὲν ξέρω ἂν ὑπῆρχαν τότε στὴ Μάντη κι' ἄλλοι μουσικοδασκαλοὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μπαρμπέρη Ἐπινασοῦ· μ' αὐτὸν μονάχα γνωρίσαμε καὶ δὲν τὸν ξεχάσαμε ποτέ, οὔτε ὁ Ματτίας, οὔτε ἐγώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Ἡ ἀγγελία τοῦ Βασιλόπουλου.

Ἀγαποῦσα τὸ Ματτία κι' ὅταν φθάσαμε στὴ Μάντη μὰ ὅταν φύγαμε, τὸν ἀγαποῦσα περισσότερο. Ὑπάρχει καλύτερο, γλυκύτερο πράγμα γιὰ τὴν φιλίαν, παρὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν βεβαιότητα πὼς ἀγαπιέται ἀπὸ ἐκείνους πού ἀγαπᾷ;

Καὶ τί τρανότερη ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης του μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ ὁ Ματ-

«Ὅχι σοῦ χαρίσω ἓνα βιβλίον, πού θὰ σὲ μάθῃ ὅσα δὲν ξέρεις.» (Σελ. 400.)

τίας, από το νόρνη, όπως τώκαμε, την πρόταση του Έσπιναστού, — «να λένε την ήττα, την ασφάλεια, την ανασταση, τη διδασκαλία για το παρόν και τον πλούτο για το μέλλον, — για να συμμεριστεί η φτώχεια τοχιδωτική μου ζωή, που ούτε μέλλον είχε (και καλά-καλά ούτε παρόν);

Μπορούσα στον Έσπιναστού δεν μπορούσα να του πω πόσο με συγκίνησε ο λόγος του εκείνος «δεν μπορώ να φάω το φίλο μου!» — «μα όταν βγήκαμ' έξω, του έστειλα το χέρι και του είπα:

— Είσεις, πώς έμεις οι δυο είμαστε πια άχωριστοι σε ζωή και σε θάνατο;

Αρχίσε να γελάει και κοιτάζοντάς με με τα μεγάλα του μάτια, αποκρίθηκε:

— Αυτό τώδεκα από καιρό!...

Ο Μιττίας που ώς τότε τα κατάφερνε τόσο άγχημα με την ανάγνωση, έκανε πρόσδους καταπηγετικές από την ήμερα που άρχισε να διαβάζει τη «Θωρία της Μουσικής» του Κόβιν, Δυστουχώς δεν μπορούσα να τον βάλω να μελειά στο ήθελα και στο ήελε και κείνος, γιατί ήλκστε άναγκασμένοι να περπατούμε από το πρωί ώς το βράδυ, για να περαιοουμε το γρηγορώτερο τη Δοξέρα και την Ωδέρη, πολύ άφελέςενες για τραγουδισταδες και μουσικούς. Στις φτωχές αυτές χώρες, όπου ο χωρικός κερδίζει λίγα, δεν έχει καμμία έρεξη να δίνει ακούει μ' ευχαρίστηση ό,τι του παίζουν όταν καταλαβη όμως πως θα βγεί δίσκος, φεύγει ή κλείνει την πορτα του.

Τέλος, από το Σκίν-Φλουρ και το Ίσπουά, ρθάταμε στα λουτροχώρια, που ήταν ο σκοπός αυτού του ταξιδιού. Κχι με χαρά μας είδαμε πως οι πληροροίες του άρουδιάρη ήταν άληθινές: στο Σκίν-Νετάρ και προπάντων στο Μόν-Ντέρ έκάμαμε πολύ καλές δουλειές.

Για να είμαι δίκαιος, πρέπει να πω πως τα λευτά που μαζέψαμε, χρωστιούνται στο Μιττία, στην έλανότητά του, στον τρόπο του. Είω, όταν έδλεπα μαζεμένους ανθρώπους, έπαιρνα την άρκα μου κι άρχιζα να παίζω, στο καλύτερα μπορούσα, αλήθεια, με με κάποια άδιχοφορία. Ο Μιττίας όμως δεν έκαν' έτσι. Δεν του έφθανε ούτενοού να μαζεθούν άνθρωποι για νύχτιη άμέτως να παίζω. Πρίν πάρη το βιολί του ή το κορνέττο του, έτπουδάζε πρώτα το κοινό του και δεν του χροιάζονταν πολύ για να καταλάβη αν έπρεπε ή όχι να παίζω, κι άκόμη τί έπρεπε να παίζω.

Την τέχνη αυτή ο Μιττίας την είχε μάθει καλά στο Γαρφάλη και την έχασκουσε τώσα στις λουτροπόλεις αυτές, όπου ζανάρηκε το γνώριμο, το συνειδημένο του και σπουδασμένο κοινό του Παρισιού.

— Το νού σου! μου έλεγε, άμα έδλεπε να μάς πλησιαζή στη Δινδροστοχία καμιά νέα κυρία με πένθος πρέπει να παίζουμε κάτι λυπητερό. Να τη συγκινήσουμε, να την κάμουμε να θυμηθί εκείον που έχασε. Αν κλάψη, ή δουλειά μας έχειναι!

Και παίζαμε τόσο άργα και λυπητερά, που ήταν παραγμός ψυχής...

Στα περίχωρα του Μόν-Ντέρ, στους περιπάτους, υπάρχουν μέρη που τα λένε τάλόνια. Είναι μικρές πλατείες με δένδρα πυκνά, όπου οι άρρωστοι, πρίν και μετά το λουτρό, περνούν λίγες ώρες στο ύπαιθρο. Ο Μιττίας έτπουδάζε το κοινό αυτών των σαλονιών και σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του κανονίζαμε το πρόγραμμά μας.

Όταν βλέπαμε κανένα άρρωστο, καθισμένο μελαγχολικά σε καμιά καρέκλα, χλωμό, με θαμνά μάτια και με βαθούλα μυχούλα, δεν πηγαίναμε ποτέ να σταθούμε άποτομα μπροστά του και να τον άποσπάσουμε από το θλιδέρ του ρελασμο. Αρχίζαμε να παίζουμε από μακριά, σε να παίζαμε μόνο για τον έδυτο μας, και με την άκρη του ματιού τον κρυφά βλέπαμε. Αν μάζ κοιτάζε με θυμό, φεύγαμε αν φαίνονταν ευχαριστημένος, τον πληπιάζαμε και τότε ο Κχινης μπορούσε να του παρουσιάση θαρρέτα το δίσκο. χωρίς φόβο να δωχθί με καμμία κλωτσιά.

Αλλά με τα παιδιά προπάντων ο Μιττίας είχε τις πιο μεγάλες έπιτυχίες του. Με το δοξάρι του, φτέρωνε τα πόδια τους για χορό και με το χαμόγελό του τάνκανε να γελούν άκόμα κι όταν ήταν μουρμουμένα. Πώς το κατόρθωνε; Δεν ξέρω. Είρω μόνο πως άρεσε, πως τον άγαπούσαν.

Το ίποτέλεσμα ήταν αλήθεια λαμπρό. Βγάλαμε όλα μας τα έξοδα και μάζ έμειναν, καθαρό κερδος, έζηνητακτώ φράγκα.

Εζηνητακτώ και έλατόν σαρανταέξη που είχαμε; Διαικόσια δεκατέσσαρα φράγκα! Ε, ήταν πια καιρός να κινήσουμε για το Σλεχνό, περνώντας από το Ουτέλ, όπου, καθώς έλεγαν, έπρόκειτο να γίνη κάποιο πανηγύρι.

Ήταν ό,τι μάζ χροιάζονταν. Γιατί στο πανηγύρι αυτό θάταν διάφορα ζώα για πούλημα και θα μπορούσαμε ναγοράσουμε μια καλή αγελάδα.

Ως έλεινη τη στιγμή, δεν είχαμε παρα την ευχαρίστητη να θωπεύουμε τοιέριο μας και να το κάνουμε όο ώοαζό μάζ συγγωρούτε ή φαντασία: Η αγελάδα μας θάταν άγρη, όνειρεύονταν ο Μιττίας, όχι, θάταν κόκκινη, όνειρεύονταν έω, θυμούμενος την Κοκκίλω μας. Θάταν ήμερη, όμορρη, και θάκανε πολλές όλάδες γάλα, όνειρεύομασταν κι οι δυο.

Αλλ' από τα όνειρα έπρεπε τώρα να περάσουμε στην εκτέλεση, στην πραγματικότητα. Κι' από έδω άρχιζε ή δυσκολία.

Πώς θα διαλέγαμε μια αγελάδα, που να ήη πραγματιώδ; όλα τα προτερήματα που τη; έδινε ή φαντασία μας; Πολύ δύσκολο! Γιατί ούτε έγώ, ούτε ο Μιττίας ξέραμε από τί σημάδια γνωρίζεται ή καλή αγελάδα.

Κι' ή άμνηχανία μας μεγάλωνε με όσα ακούγαμε στα χάνια και στα ξενοδοχεία, από την ήμερα που βγάλαμε στο νού ναγοράσουμε αγελάδα. Ήταν κάτι ιστορίες που τις συλλογίζαματε και τρομάζαμε: Ένας χωριάτης άγοράζει από το πανηγύρι μια αγελάδα, που έχει την ώοαίότερη ούρά του κόσμου. Με την ούρά αυτή θα μπορού να ξεμυάζεται ως την άκρη της μήτης της, — πρ'α, που καθώς ξέρουν όλοι, είναι μεγάλος πλεονέκτημα. Γυρίζει στο σπίτι του με καμάρια, γιατί ή αγελάδα δεν του στοιχίσε και πολύ άκρη. Την άλλη μέρα, πάει στο σταύλο να την ιδί: δεν έχει πια ούρά καθόλου! Εκείνη που είχε, ήταν ψεύτικη, εις την είχαν κολλήσει. Έτσι κάποιος άλλος άγοράσε αγελάδα με κέρατα ψεύτικα, κι άλλος με τεχνητά φουτωμένα μυχάρια, που δεν έδιναν ούτε δυο ποτήρια γάλα το ήμερόνυκτο. Μχ δεν έπρεπε να γελασθώμ' έτσι κι έμεις!

Όσο για την ψεύτικη ούρά, ο Μιττίας δεν είχε φόβο: Οχ κρεμιούνταν δλάνκαιρος από τις ούρες όλων των αγελάων που θα μάζ άρεσαν, θα τις τραβούτε τόσο δύνατα, που όποια ήταν κολλημένη, θα ξεκολλούσε. Αλλ' και για τα τεχνητά φουτωμένα, τα φουτωμένα μαστάρια, υπήρχε τρόπος το ίδιο σίγουρος: να τα τρυπήση κανείς με μια χοντρή και μακριά καρφίτσα.

Ναί, αυτά ήταν αλάνθαστα, αν ή ούρά ήταν ψεύτικη και το μυχάρια φουτωμένο. Μ' αν ή ούρά ήταν αληθινή; Η αγελάδα δεν θάδινε μια γροή κλωτσιά στην κοιλιά ή στο κεφάλι εκείνου που θα της την τραβούσε έτσι; Κι' αν τα μαστάρια δεν είχαν μέσα τους άερα, πως θα δέχονταν το ζώο ένα τέτοιο τρύπημα καρφίττας στο κρέας του;

Η ιδέα της κλωτσιάς άπογοήτευε το Μιττία και μέναμε με τους φόβους μας. Μχ θάταν φοβερό να χαρίσουμε στη μάνα Μπαμπερνίνα μια αγελάδα που να μην έχη ούρά, να μην έχη κέρατα ή να μην κάνη γάλα!

Σε μια απ' αυτές τις ιστορίες που ακούταμε, υπήρχε και κάποιος κτηνίατρος, που έδωήητε πολύ την άγορατή να ξεματκαρέψη τον ζώέμπορο. Αν παίρναμε και μεις ένα κτηνίατρο να μάζ βοηθήση; Αίτοι ξέρουν όλες τις κατεργαρίες. Βέβαια ή μάζ έόσσει, με θα

ήματς έξαρταλισμένοι. Και το άπορασίταμς, γιατί μάζ φάνηκε το πιο φρόνιμο. Έτσι χαρούμενοι έξχκολουθήταμε το δρομο μας.

Το Ούτελ δεν απέχει πολύ από το Μόν Ντορε. Δο μέρες έκάνταμε να φθάσουμε και πάλι θάναμα νωρίς.

(Επειαι συνήθεια)

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΙΑΟΥΡΤΙ

Ο καλόκαρδος τσοπάνης που σε προτινώτερη χρόνια είχε σιενές γυωριμίες με τη φτώχεια, πίστευε 'ς τη δύστυχία κι' έυρισκε χρα να την άνακουφίση. Έσι μια μέρα πήρε μια μεγάλη καρδρα γεμάτη γιαούρτι και δίνοντας τη 'στο σκατή πουλη-άνευσε 'ς την πόρτα της εκκλησίας, του είπει: «Νι, πάρε αυτό το γιαούρτι» είναι πινω από έξη όλάδες, κρητησε τη μια για να φάς μαζί με τα παιδιά σου, και το άλλο να πιά: 'ς την άγορα να το πουλήσης. Μ' αυτά τα λεφτα που θα πιασής μπορείς ναγοράσης τίποτε άλλο πρ'α, και να το ξαναπουλήσης με ώρέλεια σου. Έτσι θα μπορείς να βγάλης κανένα φραγκο την ήμερα, χωρίς κόπο και χωρίς να διακονούης αιώνιως, που είναι ντροπή».

Πήρε ο σκατήης το γιαούρτι κι' άφου εύχαρίστησε τον τσοπάνη έφυγε γιομάτος χρα.

Στο δρόμο συλλογίζότου: «Α, τι καλός άνθρωπος, μουδωτε πολύ καλή συμβουλή Βέβια θα πουλήσω το γιαούρτάκι μου και θα πιάσω το λιγώτερο δέκα δραχμές. Μ' αυτές μπορώ να φωνίσω ένα σωρό πράγματα. Μ' αλήθεια, τί να προτιμήτω; Α, εύρηχ. Οχγοράσω κόττες. Αυτές θα μου κίνουν αυχ και θα τα πουλώ κάθε πρωί στην άγορά. Θα πιάνω έτσι πολλά λεφτα και ύστερα από κάμποσο θα μπορώ να πάρω μια γίδα. Τα παιδιά μου θα την βοσκίζουν και δεν θα μου στοιχίση τίποτα. Οχ πουλώ το γχλα της και θα οίκονομάω παρδες. Κι' έτσι άργότερα θα πουλήσω τη γίδα, θα βάλω και το υπόλοιπο από τις οίκονομίες μου και θα φωνίσω μια γελαδα. Και τότε πια, όζω φτώχεια. Οχ τρώ με βούτυρο, θα πίνουμε γάλα, θα πουλάμε μοσχράκια και θάχουμε κι' ένα σωρό παρδες. Σιγχι-σιγχι θαγοράσουμε κι' ένα μικρό σπιτάκι που θάχη κι' ένα περιβόλι και τα παιδιά θα φυτεύουν λαχανα και θα τα πουλούν και θα ίνουμε πλούσιοι. Και θάναι τα παιδιά μου καλοντυμένα, πλούσια, σπιτωμένα. Α, τι χιρά, τρα-λα ρά, τρα-λα ρα».

Και μεθυμένος από το θείμα του πλούτου και της εύτυχίας που ή φαντασία άχωνα του παρουσίσε για τόσο κοντά έωφ πραγματικά άπείχαν πολύ άκόλη, άρχισε το χορό, ένα στριφογύρισμα μεθυμένου, και πάνω 'ς αυτόν σκόνταψε άξαφνα, έπεσε κάτω με όλη την καρδρα στον άλλο.

Κι' μ' αυτό τα παιδιά σώπασαν και ρίχτηκαν στο διάβασμα με τα μούτρα.

Πότες φορές ή μαμά δεν είδε την Εύγενία να κοιτάη δι' ο άδελφος της διαβάζει, για να τρέξη κι' αυτή στο βιβλίο της μη μείνι πίσω. Και δε θα

μαζί και την έκαμε χίλια κομμάτια...

Ο δυστυχισμένος από τόσο ψηλά ξανάπαρτε 'στη φτώχεια και την κλομοιρία! Και τουλάχιστο να είχε τίποτα για να δειπνούσαν άτάψι... Μ' άλλοίμονο, τα παδκια του θα πλάγιαζαν πάλι νηστια. Και ή αίτια ήτανε αυτός, μοναχά αυτός. Κι' έλαίγες έλαίγες τώρα ώρες κοιτώντας τα σταμένα κομμάτια της: καρδάρας και το γιαούρτι, που άναυτευμένο με το χώμα, είχε τώρα ένα άπροσδιόριστο κι' άντιπαθητικό γούμα...

Την άλλη μέρα ξανάρχισε ο σκατήης να ζητιανεύη.

Την άκρη χρα πολλές φορές άκολουθεί ή πιο μεγάλη λύπη.

(Διασκευή από λαϊκά)

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΣΚΥΛΑΚΙ Η ΓΑΤΑΚΙ;

Ο Άγγελος κι' ή Εύγενία, βλέποντας πως δε θα καταφραν ποτέ, ύστερ' από την κατηγορηματική άρνηση της: μαμάς νάκοτήσουν τον έπειυτό τους παπαγάλο (έναν πιγχιιδιάρη σέν του Κωστάκη, του γειτονικού πλουσιπαιδού) ζήτησαν τον άντικαταστάτη του σε πιο φηές άγορές.

Έδω όμως τα μπλέξουμε.

Μαμά, έλεγε ο Άγγελος, άρου δε θάλην τον παπαγάλο, να πάρουμε ένα σκυλάκι.

Μα! σώναζε ή Εύγενία. Ένα γατάκι, μαμά!

Μουρ τί ώρατα που τα διαλέζατε! άπαντούτε ή μαμά. Ο ένας μου θέλει σκύλλο κι' ή άλλη γάτα. Μηνάζουμε, βρέ κουτούττικα, αυτά τα δυο; Η το ένα ή το άλλο.

Εγώ θέλω τη γατίτσα μου! Ζήταγε ή μά.

Κι' έγώ το σκυλάκι μου! έπέμενε ο άλλος.

Μόνο ή μαμά δεν έλεγε τί ήθελε. Ούτε τον ένα από τους δυο ήελε να ευχαρίστηη, άρου δεν μπορούσε και τους δυο, ούτε και τα μαλώματά τους μπορούσε νακούη.

Καθένας θα το πάρη με το σπαθί του! είπε άξαφνα. Θέλεις σό σκυλάκι; προπάθητε να περήτης την Εύγενία στα μαήματα και τότε με το δίκιο σου. Θέλεις κι' έσύ, Εύγενία μου, γατάκι; Κάνε το ίδιο και μη θέλεις να υποχωρήη ο Άγγελος. Εκείνος που θα προδιδιτη με τον μικρότερο βιθμό, θα υποχωρήη στον άλλο.

Κι' μ' αυτό τα παιδιά σώπασαν και ρίχτηκαν στο διάβασμα με τα μούτρα. Πότες φορές ή μαμά δεν είδε την Εύγενία να κοιτάη δι' ο άδελφος της διαβάζει, για να τρέξη κι' αυτή στο βιβλίο της μη μείνι πίσω. Και δε θα

πέρασε μέρα, που να μη πρόπτε τον Άγγελο να λογορρίζη τους βαθμούς που είχε πάρει και να τους συγκρίνη με της άδελφής του!

Ήσαν τέλος κι' οι έξετάσεις.

Ο μπαμπάς πήγε στο σχολείο του Άγγελου κι' ή μαμά στις Εύγενίας.

Γυρίζοντας διαφώηταν κι' οι γονείς.

Ο πατέρας ποτέ δεν παραδεχονταν πως ή κόρη του θα τάτε καλλίτερα από τον Άγγελο.

Η μητέρα το ίδιο.

Ο βιθμύ τους όμως θα τώδεχταν.

Ως το καθένα παιδί είχε βρή και το μέρος απ' όπου θάπαιρνε το ζωντανό του.

Του Άγγελου του τώδε τάξιμο ή θεία του το σκυλάκι.

Της Εύγενίας το γατάκι θα της τώδε στη θεία της ή γειτόνισσα ως που ναπαιρνε το ένδεικτικό της, όταν ίτα ίτα θα μπορούσε να χωριση από τη μάνα του.

Αλλά ούτε το ένα ούτε το άλλο δεν άλλοξεν κυρίους.

Και τα δυο παιδιά προσβάστηκαν με άριστα! Έστερ' από τέτοιο συναγωνισμό, φυσικάτο!

Σε πιο μεγάλη άμνηχανία δεν είχε βρεθή ποτέ της ή μαμά. Με ποιαού το μέρος να πάη τώρα, σύμφωνα με την ύοτσηση της; Με της Εύγενίας; Θά μπορούσε να φέρη δικαιοματικά κι' ο Άγγελος το σκύλο του και τότε... άντε να τα χωρίσεις! Οχι δηλαδή τα παιδιά. Τα ζωνά τους...

Απεφάσισε λοιπόν δίνοντάς τους ένα μάθημα για την άσυμμενία να υπερασπισθί έτσι τον έδυτό της.

Τα είπατε; τους είπε. Όσο κι' αν διαβιτατε, δυο κι' έιν κοπιόσατε, τί κάνατε; Τίποτα. Σας έλειψε ή όόνοα! Γιατί ούτε γατάκι μπορ' νάχη ή μά, ούτε σκύλο ο άλλος. Έφ' αν άποχωρούσε ένας, τότε και το γατάκι αν δεν ευχαρίστησε τόσο τον Άγγελο, στο το σκυλάκι, θάχε όμως την έλπιδα γι' άλλη φρά να ύτοχωρήη ή Εύγενία... Απο' κεί όρως που δεν το περιμένει κανείς γελιέται.

— Ας πάρουμε το σκυλάκι! πρόλαβε ή Εύγενία.

— Οχι, το γατάκι! σώναζε ο Άγγελος.

— Οχι, το σκυλάκι!

— Οχι, το γατάκι!

Κι' ή μαμά διπλά ευχαριστημένη, για τους καλούς προδδομους των παιδων και πιο πολύ άκόμα για το μορφομάθημα που το καταλάβαν τόσο καλά, ως να κατανήση το ένα παιδί να παρκαλή το άλλο να δεχτή την υποχώρητή του είπε:

Το παπαγάλο θα πάρουμε!

ΠΑΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο. LE ROY)

Ι'. (Τέλος)

«Αμα κατέβηκαν πάλι στο ιτόγειο, ο Αστυνόμος πρόσταξε να λύσουν τα πόδια των κλεφτών, για να μπορέσουν να περπατήσουν.

Επειτα, σηκώνοντας ο ίδιος τη βελίκα, χαϊρέτησε κάπως ψυχρά τον κ. Κάσσανδρο, — του κρατούσε λίγη κάρικα για την περιπέτεια, — χαμογέλασε προστατευτικά στην Κολομπίνα, τον Πιερρότο και τον Μιστανφλούτο, και, έχοντας θούμμενος από τους στρατιώτες του, βγήκε με μεγαλοπρέπεια Ρωμαίου συγκλητικού.

Ο 'Αρλεκίνος κι' ο Ραντί-Γκρί, με λυμένα πόδια αλλά με δεμένα χέρια, πομπεύθηκαν αρκετά στη μέση των στρατιωτών. Κι' ύστερ' από μισή ώρα τους κλείδωσαν στη φυλακή.

ΙΑ'

Επίλογος

Η δίκη τους έγινε γρήγορα. Η κατηγορία ήταν βαρεία, οι αποδείξεις δεν έλειψαν. Υπήρχε ακόμη και το «έπ' αυτοφώρ». Βλέποντας τότε πως ήταν χαμένοι, οι δυο κακοίργιοι αναγκάστηκαν να ομολογήσουν όλα τους τα εγκλήματα. Και πόσα δεν είχαν κάμει! Όχι μόνο στο Παρίσι, αλλά και στην Ιταλία και στην Αγγλία.

Μολονότι η παροιμία λέει πως οι λύκοι δεν τρώγονται μεταξύ τους, οι δυο συνένχοι, στο δικαστήριο, φαχώθηκαν αρκετά. Καθένας τους προσπάθησε να ρίξει την ενοχή μόνο στον άλλο. 'Αλλά δεν κατάφεραν, παρά να φωτίσουν το δικαστήριο περισσότερο· γιατί στη λύσσα τους καθένας μαρτυρούσε εγκλήματα, που ο άλλος δεν τα είχε ακόμα ομολογήσει. Έτσι οι δικαστές είδαν πως είχαν να κάμουν με δυο φοβερούς και τρομερούς κλέφτες, που για να κλέψουν έναν άνθρωπο, δεν εδίσταζαν και να τον σκοτώσουν.

Χωρίς καμιά τύψη, εμαρτύρησαν και τους άλλους συμμορίτες. Τους έκριναν όλους. Έτσι ο 'Ανθός, ο 'Ατσαλουκάρδης, ο Πνίχτης, ο Κομφουκοτσίδας, ο 'Αγκανομάλλης κι' ο Θωνάτσας, μαζί με τον ψευτο-πρίγκηπα και τον ψευτο-μαρκήσιο, όλοι χωρίς εξαίρεση, καταδικάστηκαν σε θάνατο.

Τους φυλάκισαν πάλι κι' ύστερ' από λίγες ημέρες, επειδή ο Βασιλιάς, — αν κι' έλεγαν πως τον είχαν ξάδελο, — δεν θέλησε να τους δώσει χάρη, τους κρέμασαν στην πλατεία της Γρέβης.

Ο Κάσσανδρος, όπως το είχε υποσχεθεί, πήγε για να λάβει την ευχαρίστηση να τους ιδεί στην κρεμάλα. Σκληρότης βέβαια· αλλά δεν υπάρχει σκληρότερος στον κόσμο από το γέρο φι-

λάργυρο, όταν κινδυνεύει ο θησαυρός του! 'Αλλά δεν τελειώνει ως την κρεμάλα η ιστορία μας, που θα ήταν άσχημο πράγμα. Η ανακάλυψη της Συμμορίας του 'Αρλεκίνου είχε και μια πολύ ευχάριστη συνέπεια, που τη μαντεύουν, είμαι βέβαιος, οι νεαροί μου αναγνώστες: Το γάμο του Πιερρότου με την Κολομπίνα. Ο γέρο-Κάσσανδρος δεν είχε πια κανένα λόγο να νάνιτσκεται 'ς αυτή την ένωση, αφού ο καλός νέος ξαναβρήκε το πουργί του. Και το στεφανώμα έγινε ύστερ' από ένα μήνα στην εκκλησία του 'Αγίου Ιακώβου.

Από τους καλεσμένους, πολλούς και διαλεγτούς, θανάφευμε εδώ τον κύρ Γερόλυμο Πουαντύ, το νουνό του Πιερρότου, που άλλαζε κηλόα τα στέφανα, (και θάλεγε κανένας πως ο άρρωστος ξανάγινε καλά, 'τα-'τα για να εκπληρώσει αυτό το καθήκον) την περιώνυμη χήρα Μιχαήλ, τη λεγόμενη κυρά-Μιχαελού, που όσοι της χρωστούσαν, δεν ήταν πολύ φρόνιμοι άνθρωποι, (γιατί άρρωστος τους πήγαγε στο δικαστήριο και της πλήρωναν τόκους κι' επιτόκια) τον μαρμπά-Γιακουή, μανιώδη κυνηγό και στενός φίλο του κ. Κάσσανδρου· και τέλος τον άνεψιό του Μανώλη ή 'Εμμανουήλιο,

«Ο Μιστανφλούτος πήγε μιστά και δεν έπαψε να παίξει με το βιολί του». (Σελ. 412, στ. γ')

Ένα παιδί διάστημα για την παροιμιώδη του αφέλεια.

Ο πατέρας της νύφης αναγκάστηκε να βγάλει από το περίφημο χρηματοκιβώτιο δυο χορτες χρυσά λουδοβίκια, για το γάμο. 'Αλλά όσος κι' αν ήταν ο σπαραγμός του, η φρόνηση δεν τον άρισε να τον δείξει στους καλεσμένους του, και διασκέδασαν λαμπρά.

Με το φως της σελήνης... ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ»

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ ΤΟΥ ΤΑΚΗ

Δραματάκι μονόπρακτο

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΤΑΚΗΣ, ΝΙΝΑ, ή ΜΑΜΜΑ ΤΟΥΣ, ΠΕΤΡΟΥΛΑ, πωχό κορίτσι. 'Η σκηνή παριστάνει μιὰ τραπέζια. Πόρτες δεξιά και αριστερά. Μεγάλο παρσόφυρο στο βάθος.

ΣΚΗΝΗ Ι

(Η Νίνα κάθεται και πλέκει ένα ζευγάρι κάλτσες. Ο Τάκης στέκεται και την βλέπει πάνω από τον ώμο της μ' ένα ύφος πείσματος και ούκτου).

ΤΑΚΗΣ. — Έλα λοιπόν να παίξουμε, θα είναι πιο καλά.

ΝΙΝΑ. — Σε λιγακι.

ΤΑΚ. — Κοίταξε τί ώρατος καιρός που είναι. Ο ήλιος έρχεται ως εδώ να μ'αζ ζήτηση. Πόσο καλά θα παίξουμε στον κήπο!... Έμπρός, έλα.

ΝΙ. — Θέλω να μου κάμης μιὰ μικρή εκδούλευση... Και ύστερα έρχομαι να παίξω μαζί σου.

ΤΑ. — Ναί, μ'α με την συμφωνία ότι δεν θα είναι ούτε κουραστική, ούτε βαρετή.

ΝΙ. — Ω! όχι. Πρόκειται απλούστατα να π'ας να μάγοράσης ένα κουβαράκι γκριζο μαλλί, γιατί αυτό που έχω κοντεύει να τελειώσει.

ΤΑ. (απλώνει το χέρι). — Πηγαίνω. Λός μου λεπτά.

ΝΙ. — Τώρα σοφ δίνω. (Ανοίγει ένα ντουλάπι και παίρνει τον κουμπαρα της.) 'Α! τί δυστυχία, ο κουμπαρας μου είναι άδειανός!

ΤΑ. — Παράδοξο σοφ φαίνεται; Όλα τα λεπτά που σοφ δίνουν τα ζωδέεις.

ΝΙ. — Όχι όμως σε γλυκίσματα και λιχουδιές.

ΤΑ. — Όχι, αλλά σε μαλλιά και κλωστές. Θάλεγε κανείς πως είσαι λυσασμένη, μόλις έχεις καιρό μιὰ στιγμή και πιάνεις τις βελόνες σου και το μαλλί σου, και φρίκ! φρίκ! πλέκεις, πλέκεις... Θαρρείς πως είσαι καμιά γροη γιαγιά!

ΝΙ. — Μ'α με περιγελάς.

ΤΑ. — Γιατί όχι; δεν σοφ λείπουν παρὰ τα γυαλιά!

ΝΙ. — Ξέρεις γιατί εργάζομαι με τόσο προθυμία;

ΤΑ. — Μ'α την αλήθεια, όχι.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ι. ΣΑΡΑΦΟ-ΠΟΥΛΟΣ εν Βόρ. Α' Βραβ. Μεταφρ. εκ τ. 5 Γαλλικού του 1916 και 160ου Λύσεων και Κορυφαίος 17ου Διαγ. Σεσαφ.

ΑΧΙΛ. Κ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΙΔΗΣ εν Λευκωσία Κύπρου. Δεύτερον Βραβείον δεκάτου έκτου Διαγωνισμού Σεσαφιδμάτος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΒΕΓΚΟΣ (Πολίς των Ονείρων) εν Παρισι. Α' Βραβείον 17ου Διαγωνισμού Σεσαφιδμάτος. Β' 18ου Σεσαφιδμάτος, και Α' 179ου Λύσεων.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΚΑΣΙΓΟΝΗΣ (Ή Νικητή) εν Καβαλ. Α' Βραβείον 139ου, 142ου και 146ου Λύσεων και 140ου και 150ου Διαγωνισμού Σεσαφιδμάτος.

ΝΙ. — Ξέρεις τη μικρή τη Μάρω, που ή μητέρα της έρχεται και μ'ας κάνει τις δουλειές.

ΤΑ. — Ναί, λοιπόν;

ΝΙ. — Οι φτωχοί ζούνε με μεγάλο κόπο. Φαντάσου, χθές ή Μάρω ήλθε στην τάξη με τρύπιες κάλτσες, τόσο τρύπιες που ήταν άδύνατο να τις ξανασιάξω.

ΤΑ. — Η μαμμά τους δίνει ό,τι παληό έχουμε.

ΝΙ. — Ναί, μ'α σκέφθηκα πως αν είχε καινούργιες και ζεστές κάλτσες για τον χειμώνα, αυτό θα την εύχαριστούσε.

ΤΑ. (ειρωνικά). — Εύγε, δεσποινίς Φιλανθρωπίδου!

ΝΙ. — 'Ηθελα 'να της τες δώσω για την εορτή της, που είναι μεθαύριο. Και όμως δεν έχω πια μαλλί.

ΤΑ. — 'Αγοράζεις την Κυριακή, με τα λεπτά που συνειθίζει να μ'ας δίνει ο μπαμπάς.

ΝΙ. — Την Κυριακή θα είναι πολύ άργα.

ΤΑ. — Τότε τόσο το χειρότερο!

ΝΙ. — Καί όμως, αν ήθελες...

ΤΑ. — Τί;

ΝΙ. — Ν'α μου δανείσης...

ΤΑ. — Αυτό έλειψε!

ΝΙ. — Μονάχα είκοσι λεπτά, ως την Κυριακή.

ΤΑ. — Όχι!... Είπα όχι! (Σιωπή.) Μπορεί να έχω ελαττώματα, μ'α έχω τουλάχιστο και ένα προτέρημα: είμαι οίκονόμος.

ΝΙ. — Πολύ!... Είμαι βέβαιη πως έχεις τόσες «οίκονομίες», ώστε δεν ξέρεις πόσες είναι.

ΤΑ. — 'Αλήθεια... Δε θυμούνται πια αν είναι ένδεκα δραχμές και πενήντα ή δώδεκα δραχμές που έχω μέσα στον κουμπαρα μου. Πρέπει να ιδω άμέσως.

ΝΙ. — Δάνεισέ μου είκοσι λεπτά. Τάκη.

ΤΑ. (γονατισμένος εμπρός στον μπουφέ). — Σοφ είπα, όχι. (Ψάχνει.) Περίεργο. Πού είναι λοιπόν;

ΝΙ. — Ποτό;

ΤΑ. — Ο κουμπαρας μου.

ΝΙ. (του δείχνει ένα κουμπαρα δ' πάνω στον μπουφέ). — Μ'α νάτο.

ΤΑ. — Δε θέλω αυτόν. Τον άλλο.

ΝΙ. — Έχεις και δεύτερο κουμπαρα;

ΤΑ. — Δεν είναι καθαρό κουμπαρας. Είναι ένα παληόκουτο της μογιόας!

ΝΙ. — Τί ιδέα να βάλεις τις δεκάρες σου 'ς ένα παληόκουτο της μογιόας!

ΤΑ. — Για να μη σκεφθώ κανείς να τις γυρέψω αυτός, και να μου τις κλέψω. Για πιο ασφάλεια ακόμα, τυλίξα τις δεκάρες μου μ' ένα χαρτί κι' έκρυβα το κουτί στη γωνία του ανάμεσα στο μπουφέ και στον τοίχο.

ΝΙ. — Στη γωνία είπες;

ΤΑ. — (δείχνοντας). — Ναι, εκεί.

ΝΙ. — (λυπημένη). — Κλίμενε Τάκη, οι υπερόλοιές σου ποσοιλάζεις έδωλαχν.

ΤΑ. — (ἀνατηδώντας). — Τί θέλεις να π'ας;

ΝΙ. — Έχθες που βοηθούσα τη μαμμά στις δουλειές, ήνα το κουτί και επειδή δεν ήξερα τί είχε μέσα, δοκίμασα να τάνοίξω, μ'α δεν μπόρεσα· τότε λοιπόν κι' ενώ το πέταξα.

ΤΑ. — (με άδημονία). — Τί είπες;

τό...

ΝΙ. — Το πέταξα, ναί. Σία σκουπίδια.

ΤΑ. (ξεσπώνοντας). — Μ' έκλεψαν, μ' έκλεψαν!

ΝΙ. — Έ ω δέ φταίω.

ΤΑ. — Έν'α μου πήρες τα λεπτά μου! Θ'αυ'α τ'α δώσης.

ΝΙ. — Όταν μπόρεσω. Όμως έσύ φταίς.

ΤΑ. — Ν'α μου τ'α δώσης, τώρα άμέσως.

ΝΙ. — Μ'α δέ μπορώ, τό ξέρεις πολύ καλά.

ΤΑ. — 'Α! δε θέλεις να μου τ'α δώσης;... Κ' έφρα!

ΝΙ. (με θυμό). — Δεν είμαι κλέφτρα έγώ. Καί αν έχατες τα λεπτά σου, καλά να πάθες φιλόργους.

ΤΑ. (προχωρεί άπειλητικός). — Σία σου να δ'ης!

ΝΙ. (φρυγοντας). — Μαμμά! Μαμμά!

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

Η ΜΑΜΜΑ (ερχομένη). — Τί τρέχει; Τ'είν' αυτές οι φωνές;

ΝΙ. — Ο Τάκης θέλει να με δειρη γιατί του πήρα, λέει, τον κουμπαρα του.

ΤΑ. — Ναι, κλέφτρα.

Η ΜΑΜ. (στον Τάκη). — Μ'α να ο κουμπαρας σου.

ΝΙ. — Μ'α ξέρεις, μαμμά, έδοξε τα λεπτά στο παληό κουτί της μογιόας που ήνα χθές και το πέταξα, θυμάται;

ΤΑ. — Έ ω ξέρω πως μου πήρε τα λεπτά μου και δε θέλει να μου τ'α δώση, ή κλέφτρα!

(Έπεται τό τέλος)

(Εκ του γαλλικού) Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου

ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ",
ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΕΞΟΧΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ "Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ,"

Πλουσιώτατα εἰκονογραφημένον

Ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου ἐπίσης, ξαναρχίζουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» αἱ κοσμογάπητοι

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ τοῦ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

λοφότητρια, Χίονι τοῦ Μπιζανίου, Πολύκις τοῦ Γέλιου, Λαζαρίνου Γιατοργι (πού, δόξα τῷ Θεῷ, ἐγενε καλά.) Κυκλομινον. Σειρηο φωτισμένη Θάλασσα, Ὑπερήφανος Ἐλληρς, Μογερένη Ρεμματῖ (πού βέβαια θά μοῦ ξαναγράψῃ), Ἡώς τοῦ Σουλίου, Βερβινία, Φιόπος τοῦ Ἐλληρς, Φρονὸς τοῦ Ἐλλοδος καὶ Σμυρναϊκὸ Ἀκρογιάλι. — Ἐξέτε- λισα τὸς παραγγέλαις των καὶ τοὺς εὐ- χαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν:
τὸ Χίονι τοῦ Μπιζανίου, μὲ Κόνι. Γόνι, Σπαροφιντοίλε, Νόταν καὶ μὲ ὄλους. — τὸ Διπλάνον μὲ Μικρ. Λεοβ., Φαίηρ, Αὐρ., Δοξομ. Για- ται., Ἐπιδόρ., Σπανοφιντοίλε, Καλλικάν. Γ., Νόταν, Μογνῶλιαν. — ὁ Δεινὸς Σκοπευτὴς μὲ Ἀνταλοῖζ., Φιόρο τ. Λεβ., Νόταν. — ἡ Νότα μὲ Πινδίο τ. Ραφ., Φαν, τ. Ψυχ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φώιον Ἀσιρον (πολὺ καλά· ἀλλὰ διατὶ νὰ σεραφῇ κα- τὰ τοῦ κ. Φ. αὐτὸ δὲν μπορεσα ἀκόμη νὰ καταλάβω) Ζακυνθὸ Ἀκρογιάλι (δὲν ἔχω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ γενναῖο ξε- σπάζημά) Μαγνυτικὸν Σειρηόφας (Ὁδηγὸν ἐστειλά· εὐχαριστῶ) Δι- τριδα τοῦ Μουσικῆς (εἶναι καὶ αἱ δύο) ἔλαβι, εὐχαριστῶ) Δευκορ. Δάφην (ἔλυβα, εὐχαριστῶ) δχι, ἡ ἀνανέωσις συνδρομητῶν δὲν λο- γαριάζεσται εἰς τὸ ξεσπάζημα, οὐτε ὅταν ἐνε. ράφησαν πέρου ὑπὸ ἄλλου ἢ ἀπ' αὐθείας· πρεπεῖ νὰ εἶναι ἐντελὲς νέοι) Δευκοκῦμαντον Αἰγιαλὸν ἡ ἀποστολὴ γίνεται τακτι- κά καθ' ἐβδόμην) Φρεζόν (δὲν τὸ θυμήθηκα, τί νὰ σοὺ κάμω; ἔπειτα μοι ἐφάνη ἀνοκτὰ ὠραῖον ὥστε νὰ δημ.σιευθῇ) Ἰόνιον Κε- μα (δὲν ἐστειλά, διότι δὲν ἔλαβα χρήματα) Κορνατοπύλαν (μιάς δραχμῆς βορβελὸν δικαιοῦσαι νὰ λαβῆς· μιάς δραχμῆς βιβλία ἔχω τὸν «Φώιην» καὶ τὸ «Βιβλίον Συμπεριφορᾶς») Ἑλλάδα τῶν Ὀ- νελων (διεβιβάσθη) Σβένιζον (θὰ διαβιβάσθῃ) Λοικιαν Μάλὸ ἐυδ- ριστῶ παρα-πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάζ- ῃμα καὶ γιὰ τὰ καλά λόγια) Παιδὸν τοῦ Πολέμου (χαίρω ποτὶ ἐγενεε καλά) Ψοφιδά (τὴν καί- μνη! περαστικά της) Νικητὴ αν Γαλαδόνεικην (ὡς Ἰσότημος; Ἀ· Βραβείου δικαιοῦσαι νὰ γράψῃς μὲ ἐκπαιστὴν τριῶν δραχμῶν ἐνα τόμον τῶν δέκα· τίποτε ἄλλο) Γ. Παναγ. («Πετριές» ἐστειλά· «Κοκ- κινὸς Βράχος» δὲν ὑπάρχει) Θ. Λ.

αμβρον τοῦ Δικαίου, Τρελλὴν Νησιω- τοπούλαν κτλ. κτλ.

Ρεῖκι τοῦ Διμνοθάλ., Π. Γ. Κ., Μακεδ. Ἰεωδῆς, Ἀιδριώτικο Θά- λασσοπούλι, Μολιαν Ποταμ., Ρεμ- βόδη Σιάσιον (ἔλαβα εὐχαριστῶ). Ἀσιέρα τοῦ Ἐλευθέρου, Νόραν, Ἀπόστολον Σ. (ἐστειλά.) Ἡς δὲας ἐπιστολὰς ἀνοῖξα μετὰ τὴν 18η. Νοεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 183ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων 7)βρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δ' αὐτῶν μ' αὐτῆς 21 Ἰανουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας τ' ὅπως ἐφ' ἔδον δ' ν' ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, δπως καὶ τῶν ἀρνηγούμενων φυλλ. δίων]

694. Αεξίγριφος

Ἐ δλο σου τὸ σῶμα ὑπάρχω,
Μὲ καὶ ζῶο εἶμαι, ἂν θέλῃς·
Κετὶ ἄβηθ ἂν μοῦ κολήσῃς,
Στὴ Μικρὴν Ἀτί· νὰ στέλῃς.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βλαστοῦ

695. Στοιχειογρίφος

Τετραποδὸ ὁποιοῦσιν
Τὸ ἀποκερφαλίζω
Κετὶ στὸ Αἶγαλο ἐνα νησί
Ἀίσω· σηματοῖζω.
Ἐστάλῃ ὁ δ' τοῦ Ἑλληνικῆς Ἀκμῆς

696. Αἶνιγμα

1.—Κίτσε, φίλε, σὸ σκαμνὶ σου
Καὶ μὲ τὴν ὑπομονὴν σου,
Πῆρε πῶτα ἐνα θῖο
Τῶν ἀρχαίων ποῖδ' γνωστῶ.
2.—Πρόσθεσ' ἔπειτα καὶ κεῖνο
Π-ὲ μετρεῖ καὶ μὰς δέει
Ὑψοί, βιβας, ρήκος, πλάτος.
3.—Τέλος πάρε τι' ἐνα γέμμα
(Μὲ ὅπως τῶλεσαν οἱ ἀρχαῖοι.)
Κετὶ θὰ ἰδῇς με θυμαρμό
Ὅτι βεῖς· γινώσκω,
Ποῦ ἂν τὸ ἐπαρμόζῃς κιάλα,
θάττι εὐτυχῇ· σέ δλο.
Ἐστάλῃ ὑπὸ Παν. Σ. Καρναντζῆ

697. Ψαροκόκκαλον

Νάντε κατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι δι- γραμματικῶν οὕτως, ὥστε νάναγινθ- σκῶνται κατὰ σειρὰν: Πίγας ἢ δο- χεῖον, πηνόν, Νύμφη ἢ στανὼν ὁ- γοῦ, πόλις, τῆ. Γαλλίος, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Πόλις τοῦ Αἰγαίου, Πόλις τῆς Μικεδοῦνης, Μετέωρον, Κένταυρος.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Λέον. τῆς Χαρωναίας

698.—699. Μεταμορφώσεις

1. Ὁ κάδος διὰ 3 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ πῆθος.
2. Ἡ ἰχθὺς διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ πῶς.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Πατριδῆς τῶν Ἡρώων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ π- στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ δὲ αἰστος δρος.) Περ- δὼν 0 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξ. μὲ παχ- δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κερ. λαῖα λε- 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]
[18—660]

Ψηφίσατε ὅλοι τοὶ
ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ
Ἄγρια Τσιγγάνα, Σουλιάτιο
[18—661]

Μαδυτοπούλα καὶ Σία, «Τὸ
πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν, ἀφορ-
τοῦ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀσώτοις
γίνεται». Ἐπειδὴ βρισκόμαστε, σὲ
χόνους (·) — καθὼς λέτε — θὰ πῇ π-
νικηθήκαμε;

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑ
[18—662]

Ψηφίσατε ἀπαξάπαντες τὸ ὑπέροχ-
ον πατριωτικῶτατον ψευδώνυμ-
ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΑΤΡΙΣ, γιὰ τὰ πρῶτα
[18—663]

ΒΑΡΩΝΙΣ, γιὰ τὴν γιορτὴ σου δεῖ-
σαι ἐς θερμὴς εὐχῆς.
ΥΠΕΡΦΑΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣ, ΜΙΚΡΑ ΠΑΓΙΣ
[18—664]

Γοργὴ Ψαροπούλα, θερμὰ συγχα-
τήρια διὰ τὸ ὥραλον σου τετράδι-
Θελεῖς νὰ γίνωμεν φίλεις;
Σαληροαποισμένη Θάλα
[18—665]

Στην ζόντας τὴν ποιοῖσιν
για τὴν νίκη στὴν καλαποδο-
καὶ στὴν ἀγάπην τῶν Διαπλασισ-
των, ἐκθέτω ὑποσηφιοτήτα στὸ
τενὸν Δημοψήφισμα, ἐλπίζον-
πως κανένας οὐ θάρνηθῇ τὴν ψή-
του γιὰ νάναδείξῃ τὸ ψευδώνυμο:
ΒΩΜΟΣ Τ-Σ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
[18—666]

Εὐχρησάντας δσους καὶ ὅς
εἶχεν τὴν εὐγενεὶα καλωσῶν
νάνταλλάξουν μαζὶ μοι κάρτ-ποστ-
δελῶνω πὺς πάω πὰ τὴν ἀνταλ-
γῇ, δέχομαι δὲ ἀλληλογραφία μ-
σους θέλουν νὰ συμμαχησῶμε
Δημοψήφισμα. Διεύθυνσις: Παντ-
Μαζῆν, π.τ. Μυτιλήνην.

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

[18—667]
Ψηφίσατε, Πίτλια, μὲ ὁ η σ-
καρδιά τὸ ΜΕΙΔΙΩΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ
τὴν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ.

ΝΗΡΗ·ΤΣ ΤΟΥ ΕΥΡΠ

700. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
—Κούλα, Σπου, δὲν βέπετε τί
εἶναι ἐκεῖ πὸς παίζετε; Θὰ λερωθῇτε.
—Τί εἶναι, μαμά;
—Μ' ἂν δὲν βέπετε, δὲν ἀκούτε
τρυγίστο; Σὰς τῶτα!

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῶν Ἀγράφων
701—705. Μαγικὸν γράμμα
Τῇ ἀντολλαγῇ ἐνο; γράμματος ἐ-
κστής τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
ἄλλου. πάντοτε τοῦ οὐοῦ, νὰ σχημα-
τισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ
τόσαι λέξεις:

ἄλλος, ἄπαν, Σίρος, ἄχος, ἀκίς.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τὴν Ἁγία-Σοφία.
706. Ἐλιποσύμφωνον
αἰο - οἰ - οἰ
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοκάτο. Ἑλλήνος
707. Γρίφος
Εἴθε ἦτο παλαιὸν μεγάλοι ἦ; ἂν
διδέκε.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πακουτσου. Γάτο
ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φυλ. 39

521. Παναγία (πᾶ, νά, Γῆ, α.) — 522.
Πάρις-Παρίς. — 523. Κύνλος-λύκος. —
524. Αἶνα.

525. Α	526. ΜΗΔΟΚΟΣ
ΚΑΙ	Α
ΛΑΙΟΣ	ΕΚΕΙΝΟΣ
ΙΟΝ	ΙΟ
	ΑΡ
	Σ
	Υ
	Σ

527. Μάλι (φάμε Αἰγῶνι...) — 528—529.
Διὰ τοῦ Ε: ἔλος, ἔοις, ἔκτωρ,
ἐγώ, ἐαο. — 533. Φ.Κ.Σ. (Φυσική,
ΠΑράλος, νάΚταρ, Κύρος, Ἡφαιστος.)
— 534. Ἡ πίσις σου σὲσ κέ σσ. — 535.
Μή τὰ ἦδιστα ἀλλὰ τὰ βέλτι-
στα. (μ' ἦτα ἡ δις-τὰ ἄλλα-βελετ' εἰς
τὰ.)

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, 38 ὁδὸς Εὐαγγελίδου, Ἀθήναι.

Τυπώνονται ὁλονὲν οἱ:

“ΦΟΙΤΗΤΑΙ,”
τοῦ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

εἰς χίλια μόνον ἀντίτυπα. — Τὸ βιβλίον θὰ
εἶνε ἑτοιμόν περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΔΕΚΤΟΙ

μέχοι συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων.

Τιμᾶται ΔΡ. ΠΕΝΤΕ